

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ಕಾಯಕನಾಥ- ಜಂಪಯ್ಯ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಏಳುಬೀಳುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಸಾಗುತ್ತಾರೆ. ಮರದಲ್ಲಿನ ಮಾಗಿದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೀಳಲು ಹೋದ ಜಂಪಯ್ಯ ಆಚಾನಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬಲವಾದ ಏಟು ಬಿದ್ದಿದ್ದು ಏಳಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವಂತೆ ಕಾಯಕನಾಥನಿಗೆ ಮನವಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಮಗ ಹಾವು ಕಚ್ಚಿ ಸಾವು ಬದುಕಿಸಿದಾಗ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರಿಲ್ಲದೆ ಮಗ ಸಾರಂಗ ಅಸುನೀಗಿದ್ದು ಎಲ್ಲವೂ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದು ಕಾಯಕನಾಥ ಜಂಪಯ್ಯನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಯೋಗೀಶರು ಜಂಪಯ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಮುಲಾಮು ಹಚ್ಚಿ, ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟು ಆರೈಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಜಂಪಯ್ಯ ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕತ್ತಿ, ಪಿಕ್ಯಾಸಿ, ಸಲಕೆ ಹಾರೆ ಕೊಂಡು ತರುತ್ತಾನೆ. ಇದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸೂರು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಆಸೆಯಿಂದ. ಜಂಪಯ್ಯನ ಕನಸು ನೆನಸಾಗುತ್ತದೆ.

ಮನುಷ್ಯ. ಏನಾದರೂ ತಲೆಗೆ ಬಂತೆಂದರೆ ಅದು ಆಗುವವರೆಗೂ ಬಿಡಲೊಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ ಹಟವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗೆಲುವು ಪಡೆಯುವುದಿತ್ತು. ಅವನ ಒಡನಾಟದಲ್ಲಿ ಕಾಯಕನಾಥನೂ ತನ್ನ ಶೋಕದ ಕವಚದಿಂದ ಹೊರಬಂದಿದ್ದ. ಜಂಪಯ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಕಾಯಕನಾಥ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

ಅವನ ಮನೆಯ ಒಕ್ಕಲಿನ ದಿನವೂ ಬಂದಿತು. 'ಇವತ್ತಾದರೂ ಯೋಗೀಶಣ್ಣ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು...' ಜಂಪಯ್ಯ ಪೇಚಾಡಿಕೊಂಡ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹಾಲಿನ ಗಾಡಿ ಬರುವವರೆಗೂ ಸೇತುವೆಯ ಬಳಿ ಕಾದು ಹಾಲು ಪಡೆದು ಪುನಃ ಮನೆಗೆ ನಡೆದು ಬಂದು ಒಲೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲುಕೈಸಿದ. ಹಾಲಿನ ಬಿಳುಪಿನಷ್ಟೇ ಮಿಷಿ ಜಂಪಯ್ಯನ ಮೊಗದಲ್ಲೂ ಅರಳಿತ್ತು.

ಒಂದು ಜೊತೆ ಪಂಚಿ, ಒಂದು ಅರ್ಧ ತೋಳಿನ ಬನೀನು ತಂದು ಒಳಗೆ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟವನು ಈಗ ಅದನ್ನು ಹೊರ ತೆಗೆದು ಕಾಯಕನಾಥನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಅದನ್ನು ತೆರೆದು ನೋಡಿದ ಕಾಯಕನಾಥ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

'ಇದೇಕೆ ತಂದೆ ನೀನು? ದುಡ್ಡು ಜಾಸ್ತಿ ಆಗಿದ್ಯಾ ನೀನಿಗೆ?'

ಜಂಪಯ್ಯ ಕಣ್ಣುಬಿ ನುಡಿದ, 'ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಸಲ ನಾನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಏನೋ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿದೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮುಂದೆ ಕೈ ಚಾಚಿಯೇ ಬದುಕಿದವನು ನಾನು. ನಿನ್ನ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಈಗ ಮನೆ ಮಾಡಿ ಕೂತೆ. ನೀನು ನನ್ನ ಈ ಮನೆಗೆ ನಿಸ್ವಾರ್ಥವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದೀಯೆ. ನೀನೇನೂ ಈಗ ಹೊರಗಿನವನಾಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ ನನಗೆ. ಯಾವುದೋ ಜನ್ಮದ ಋಣ ನಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿ, ಹೀಗೆ ಸೇರಿಸಿರಬೇಕು. ನನ್ನ ಕೈಲಾಗಿದ್ದು ಇಷ್ಟೇ... ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆನೆ. ನಿನ್ನ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಟ್ಟೆ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ... ಅದಕ್ಕೆ ತಂದೆ...' ಜಂಪಯ್ಯ ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿದ ಬಳಿಕ ಕಾಯಕನಾಥ ಮರು ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ.

'ನೀನು ಮನೆಯ ಆಚೆ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮಲಗಬಹುದು. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಮಲಗ್ತೀನಿ...' ಜಂಪಯ್ಯ ಮುಂಬಾಗಿಲ ಬಲಪಾರ್ಶ್ವವನ್ನು

ತೋರಿಸಿದಾಗ ಕಾಯಕನಾಥ ತಲೆ ಕೊಡುವಿದ.

'ಇಲ್ಲ... ಇದು ನಿನ್ನ ಮನೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇರಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಂತೂ ನನ್ನನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಬೇಡ. ನಾನು ಹೊರಗೇ ಸುಖ. ನನ್ನ ಚಿಂತೆ ಮಾಡಬೇಡ' ಕಾಯಕನಾಥ ಹಾಗೆ ನುಡಿದವನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ.

ಅಧ್ಯಾಯ 6

ಜಂಪಯ್ಯ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಕಾಯಕನಾಥನನ್ನು ತಡೆದ, 'ನಿನ್ನೋ ಕಾಯ...'

'ನನ್ನ ತಡೀಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ನನ್ನ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಬೇಡ. ಇಲ್ಲಿವರೆಗೂ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿದೆ, ನಡೆದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಬಂಧ ಇಲ್ಲಿವರೆಗೂ ಮಾತ್ರ ಅಂದುಕೋ... ನನಗೆ ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ನೀನು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ ಒಳಗಿರಲು ಬಯಸುವೆ. ನಾನು ಹೀಗೇ ಹೊರಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರಲು ಇಷ್ಟಪಡುವೆ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳು, ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.' ಕಾಯಕನಾಥ ತನ್ನ ನಿಲುವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ.

'ನನಗಾದರೂ ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಹೇಳು? ನಾನೂ ಪರದೇಸಿನೇ. ಇದ್ದವರ ಮನೆಮನೇಲಿ ಅವರ ಬಂಧುವಾಗಿ ಹೇಗೋ ಜೀವನ ಕಳೆದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಂಬಂಧ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಸಾಧ್ಯವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆ ಗೊತ್ತಾ? ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆ ಅವರಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ ಅವರೆಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೊಬ್ಬ ಜನ ಬೇಕಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬದಲು ಯಾರಿದ್ದರೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು ಹೊರತು ನಾನೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀನೇ ಮೊದಲಿನವ ನನ್ನ ಬಳಿ ಯಾವ ಪ್ರತಿಫಲಾಪೇಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲದೇ ನಿನ್ನ ಸಿದ್ಧತೆಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದರೂ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದೆ ನನ್ನ ಆಸೆ ನೆರವೇರಿಸಲು ನಿಂತೆ'

ಕಾಯಕನಾಥ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ.

'ಹೋಗಬೇಡ ಕಾಯ. ನನ್ನ ಜೊತೆ ಇದ್ದು ಬಿಡು ಬೇಕಾದರೆ ಒಳಗೆ ಬರಬೇಡ ಇಲ್ಲೇ ಹೊರಗೆ ಜಗುಲಿಯಲ್ಲಿರುವ ಬಿಡು. ಆಗ ನೀನು ಒಳಬರುವ ಹಾಗೂ ಆಗಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಹಾಗೂ

ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸರೀನಾ...?' ಹೇಗಾದರೂ ಅವನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಇರಾದೆಯಿಂದ ನುಡಿದ ಜಂಪಯ್ಯ. ಕಾಯಕನಾಥನ ಉತ್ತರಕ್ಕೂ ಕಾಯದೆ, ಅವನ ಮೌನವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಗೆಯಂತೆ ಪರಿಗಣಿಸಿ,

'ಸರಿ ಬಾ...' ಎಂದು ಕೈ ಹಿಡಿದೆಳೆದೇ ಹೋಗಿ ಜಗುಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಿದ. ಕಾಯಕನಾಥ ಜಂಪಯ್ಯನ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಸೋತು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ. ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

'ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸೇ ವಿಚಿತ್ರ! ಅದೊಂದು ಬಳ್ಳಿಯಂತೆ. ಅವಲಂಬನೆಗೆ ಯಾವುದು ಆಧಾರವಾಗಿ ದೊರಕುತ್ತದೆಯೋ ಅದರ ಮೇಲೆ ಹಬ್ಬುತ್ತದೆ! ಈ ಜಂಪಯ್ಯನೊಡನೆ ಕಳೆದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ಇವನ ಒಡನಾಟದಲ್ಲಿ ಏಕೋ ಇವನ ಜೊತೆ ಮಾತುಕತೆ, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ, ಪರಸ್ಪರ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಇವನು ನಮ್ಮವನೇ ಅನಿಸಿತ್ತು. ಬಂಧ ಬೆಸೆಯಲು ಜಾತಿ, ವರ್ಣ, ಕಸುಬು ಎಲ್ಲಾ ಏಕೆ ಬೇಕು? ಮನಸ್ಸೊಂದೇ ಸಾಕಲ್ಲವೇ? ತನ್ನನ್ನು ಈ ಕಾಡಿನಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಬಂದ ಈ ಮನುಷ್ಯ ತಾನೇ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆಂದರೆ! ಕಾರಾಗೃಹಿಯ ಊರಿನವರಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆಯ ಬಂಧುವಾಗಿದ್ದ ಇವನಿಗೆ ಈಗ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಬಂಧು ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವಂತಾಗಿದೆ! ಬದುಕೆಂದರೆ ಅನೂಹ್ಯ. ವಿಚಿತ್ರ. ನಾಳಿನ ಪದರುಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಹುದುಗಿದೆ ಎಂದೇ ತಿಳಿಯದ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ! ಕಾಯಕನಾಥ ಜಗುಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತೇ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದ. ಅವನು ಕುಳಿತ ಜಾಗದಿಂದ ಅಜ್ಜರಕಾಡಿನ ರಮ್ಯ ನೋಟ ಅವನ ಮನಸೂರೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ನೀಲಿ ಬಾನಿನಲ್ಲಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದ ಸೂರ್ಯ, ಹತ್ತಿಯುಂಡೆಯಂತೆ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದ ಮೋಡಗಳು, ಅಜ್ಜರಕಾಡಿನ ಮೈದಾನದಂಥ ಬಯಲು, ಬಲಗಡೆ ಕುಮುದಿನಿಯ ಆಚೆಗೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡ ಹಸುರು ಕಾಡು ಬದುಕಿನೊಳಗೆ ಮಿಷಿ, ಸೌಂದರ್ಯ ತುಂಬಲು ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾದುದು ಏನು ಬೇಕು ಎನಿಸಿತ್ತು. ಅವೆಲ್ಲವೂ ಕುದಿವ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಮ್ಮ ಇರುವಿಕೆಯೊಂದರಿಂದಲೇ ರವಿಸಿ, ತಟ್ಟಿ, ಜೋಗುಳ ಹಾಡಿ ನಿರ್ದಯ ಮೋಡಿಗೆ ಸಿಲುಕಿಸುವ ತಾಯಿಯಂತೆ ಕಂಡು ಬಂದಿತು